

2.3. Generalitatea formulărilor, semnalată mai devreme, duce nu doar la neclarități și imposibilitatea înțelegerii sensului recomandărilor, ci și la evitarea formulării unor acțiuni guvernamentale și intervenții sociale concrete, cea de-a treia problemă a recomandărilor Schiței. Cine n-ar fi de acord să se încurajeze și să se dezvolte pe termen lung programe sociale care s-au dovedit a fi valoroase (p. 4)? Cine s-ar opune încurajării creșterii economice în zonele/orașele cu deficit cronic de oportunități economice (p. 18)? Cine nu ar dori creșterea eficienței sistemului de politică socială sau evaluarea posibilității contopirii Pilonului II cu Pilonul I și III (mai ales dacă într-adevăr Pilonul II este o opțiune slabă, orice ar însemna acest lucru)? Întrebarea noastră – și probabil a decidenților care ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru formularea, bugetarea și implementarea unei strategii guvernamentale de politici sociale – este: **cum?**

- Cum să se încurajeze și să se dezvolte pe termen lung programe sociale care s-au dovedit a fi valoroase?
- Cum să se încurajeze creșterea economică în zonele/orașele cu deficit cronic de oportunități economice?
- Cum să se crească eficiența sistemului de politică socială?

În opinia noastră, Schița unei strategii de politici sociale pe termen mediu ar trebui să conțină o listă de recomandări, cuplate cu priorități concrete (nevoia cărora o semnaleză și Schița la p. 3), care să răspundă la acest tip de întrebare. Mai precis, o schiță a unei strategii guvernamentale ar trebui să conștie într-o listă de programe sociale, de intervenții și de acțiuni administrative concrete.

Recomandări de acțiuni concrete, propuneri de programe și intervenții concrete – cu bugete și calendare aferente – vor duce la dezacord și la nevoia dezbaterilor, nu astfel de obiective sociale simplist formulate și neproblematizate.